

Debra L. Garfinkl

Kako sam
izgubio
nadimak
i stekao
devojku

Prevela
Bojana Gajski

■ Laguna ■

Naslov originala

D. L. Garfinkle

STORKY: HOW I LOST MY NICKNAME AND WON THE GIRL

Copyright © Debra Garfinkle, 2005

Published by arrangement with **G. P. Putnam's Sons**,
a division of Penguin Young Readers Group,
a member of Penguin Group (USA) Inc.
All rights reserved.

Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Posvećeno Džefu,
koji je ono najbolje što mi se u životu desilo*

Zahvalnost

Zahvalna sam što imam tako divnu porodicu i prijatelje, posebno Džefrija Garfinkla; Saru, Marka i Arona Garfinkla, moja najveća dostignuća; Džudi Grin; Džesija i Ejpril Holand; Lejn Klajn i naš klub čitalaca; Mikaelu Alas – San Migel; i Džin Tejber.

Hvala piscima koje sam upoznala preko interneta i uživo, zapanjujuće ljubaznim i voljnim da pomognu; mojoj mudroj i zabavnoj grupi kritičara; Džejsu Mejersu, mom doktoru Bermu, koji me je terao da tekst prepravljam do bola; potom Bobu Šakokisu, Pegi Lang, Udruženju za književne nagrade iz San Dijega, Džonu H. Riteru i Alisi Ajzner, zato što su me toliko bodrili.

Ova knjiga ne bi postojala da nije bilo tri neverovatne osobe: Džudi Rivs, koja me je naučila da pišem; Lore Renert, koja se usudila da veruje u mene, i Džona Rudolfa, čija se slika u rečniku nalazi pored odrednice *urednik iz snova*.

A svi vi koji u glupezariji ne sedite za istim stolom s onima iz prve lige – u mojoj knjizi ste u prvoj ligi!

Nedelja, 29. avgust

ČEMU SE NADAM U SREDNJOJ ŠKOLI

1. Džina će priznati da me ludo voli.
2. Tata će me naučiti da vozim i kupiće mi landrover.
3. Postaću prvi novajlija koji je ikada proglašen za kralja maturalne večeri.

ČEMU SE REALNO NADAM U SREDNJOJ ŠKOLI

1. Džina me neće potpuno otkačiti.
2. Tata će me pustiti da sedim napred u njegovim kolima.
3. Niko me neće strpati u kontejner.

Ponedjeljak, 30. avgust

Srednja škola je užas.

Njih četvoro me je, svako za sebe, danas nazvalo Žgoljom.* Nadao sam se da ću izgubiti taj šugavi nadimak. Zar je tako teško reći Majkl ili Majk? Doduše, sâm sam kriv budući da toliko ličim na rodu. Kada bih u rečniku potražio tu reč, verovatno bi pored nje stajala moja slika. Zaista sam previsok u odnosu na svoju težinu i premršav za svoju visinu. Ptičje noge i čekinjastu kosu da i ne pominjem.

* Na engleskom: *Storky*, od *stork* – roda. (Prim. prev.)

Ljudi se uskoro neće ni sećati kako se zaista zovem. Verovatno će me zvati Žgolja i na dvadesetogodišnjici mature. I kad budem otišao u starački dom bolničarke će me zvati Žgolja. Već vidim natpis na svom nadgrobnom spomeniku:

Ovde počiva Žgolja

Njih troje je danas, nezavisno jedno od drugog, saznalo kako se prezivam i u neverici reklo: „Ti si *Amandin* mlađi brat?!“, pošto sam ja takva dileja, a ona je kraljica Grada omiljenih.

Njih nula je danas ručalo sa mnom. Baš bih voleo da je Brajan tu. Ništa ne može da se poredi s tim kada ti se najbolji drug odseli iz San Dijega nedelju dana pre polaska u srednju školu. Da je Brajan još ovde, sad bih bio u njegovoj kuhinji i tragao za nezdravom hranom. Ne bih sedeo u svojoj sobi za računarnom i pisao o tome kako mi je dan bio usran.

Ovaj dnevnik i jesam započeo samo da bih imao nešto zajedničko sa Džinom i da bih joj ukazao na to kako sam ja jedan osećajan momak. Ali malčice sam se navukao na njega. Malčice. Kao što narkomanu samo malčice treba heroin.

Pitam se da li i Džina trenutno piše o tome šta joj se danas izdešavalo, i to u onom ružičastom dnevniku koji sam joj poklonio za prošli rođendan. Prosto mogu da je zamislim kako u svojoj maloj beloj čipkanoj spavaćici prekrštenih nogu sedi na krevetu, nagnuta nad sveskom.

Ne. Bolje bi bilo da je zamislim potpuno obučenu kako sedi za stolom. Inače će mi Reks poludeti u donjem delu pidžame pa neću moći da se usredsredim na pisanje dnevnika. I na bilo šta drugo.

Dobro, sada je zamišljam u sivoj trenerci i širokoj crnoj jakni. Opa. Ne kožnoj. Nekoju ružnoj. Od sintetike? Dobar, Reks!

Džina možda trenutno uvrće pramen kose dok piše o svom savršenom danu bez nadimaka i punom prijatelja. I o tome kako je strašno zaljubljena u mene. Pa, sad... Malčice zaljubljena? Čak ni to.

Nedelja, 5. septembar

Tata me je pokupio s dvadeset jednim minutom zakašnjenja i odveo na špansku hranu. „Mercedes Bonafo je na radiju prošle nedelje ocenila ovaj restoran s četiri viljuške“, rekao je, na šta sam reagovao: „Fuj, još jedan pomodni restoran.“ Nisam to rekao. Samo sam pomislio. Radije bih išao u bioskop ili na kuglanje, jer tamo ne moramo toliko da pričamo.

Sedeli smo za stolom i lupali glavu o čemu da razgovaramo. U stvari, ja sam lupao glavu. On je uglavnom žvakao krake hobotnice, pogledao na svoj roleks i motrio na ulazna vrata.

Najzad se pojavila i tatina najnovija fufica. Ja je zovem Gospodarica butine jer stalno drži ruku na tatinoj nozi. Zараđuje za život skidajući ženama dlake s tela. Sa lica, a i one s pubisa. To je stvarno uvrnuto. Brajan mi je ispričao da ženama stavljaju preko pubičnih dlaka vreli vosak, puste ga da očvrstne i onda ga strgnu. Joj! Zašto bi to neko sebi radio? Drago mi je što nisam žensko. Gospodarica butine ima najgori posao na svetu, pored onog tipa koji čisti za životinjama u zoološkom vrtu. I nastavnika na zameni.

Tata je opet uspeo da progura priču o tome kako je na kolidžu igrao fudbal protiv Bumer Izajasona i kako je u poslednjoj četvrtini presecao važno Bumerovo dodavanje. Sad već mogu da ga citiram: „Kada sam zgrabio tu loptu i okrenuo je, Bumer je izgledao kao da mu je mama upravo umrla. Verovatno još nije to preboleo.“ Priču onda obavezno završi tim dubokim kezom.

Doduše, svaka čast Gospodarici butine. Na sve to je rekla: „A ko je Bumer Izajason?“

Gotovo da je sedela tati u krilu, neprestano brbljajući i mazeći ga po grudima. Lupetala je uglavnom o nekoj drugarici koja je u Tihuanu istetovirala gležanj. To ju je navelo da zadigne svoju letnju haljinu i pohvali se tetovažom Mini Maus koju ima na butini, pa su se tata i ona cerekali kao moroni.

Tada sam počeo da razmišljam o seriji *Lepši dom* i kako bi bilo lepo kada bih živeo s oba roditelja, bez kojekakvih sestara, i svakog dana posle škole popravljao s tatom kola dok mama pravi kolače.

Kada bih dizao tegove, ili se bavio nekim sportom, ili bar kada ne bih bio toliki šteber, pretpostavljam da tati ne bi bile potrebne devojke da mu nedeljom uveče prave društvo.

Ponedeljak, 6. septembar

PODSETNIK SAMOM SEBI: Nauči napamet mapu škole. Da ne bi morao da zuriš u nju dok hodaš. Jer inače bi mogao da naletiš na nekoga. Na dvojicu ogromnih tupana, na primer. Pa bi mogli pokušati da ti nategnu gumu od gaća. U stvari, mogli bi biti vrlo uspešni u tome. I onda bi te bolelo narednih devet i po sati.

Seti se da za deset godina pozoveš te iste tupane ako ti bude bio potreban neko za čišćenje bazenčine s džakuzijem i barom kojim možeš da se služiš dok se brčkaš. Oni će se najverovatnije baviti takvim nekim poslom. Čistiće bazene. Dok ćeš ti biti komentator utakmica *Padresa*, prodavac ferarija ili džipova, ili *Plejbojev* lovac na talente.

Utorak, 7. septembar

Mama me je danas neviđeno izblamirala kod zubara. Morala je naprosto da ponese u čekaonicu i podsetnik o pravilima dokazivanja. I onu svoju majicu sa znakom pravnog fakulteta i slikom onog zubatog tipa koji juri kola hitne pomoći. Kada ti je dvadeset pet godina to i nije tako loše, ali jeste ako imaš četrdeset i sve ostale majke oko tebe nose džemperčiće i kostime i čitaju

Dobru domaćicu ili *Pipl*. Mogu da se kladim da je mama nastarija na celom pravnom fakultetu.

Potom me je dočekao onaj davež od doktora Bermama. Kad sam se zavalio u stolici, razbarušio mi je kosu i rekao: „Hajde da vidimo šta je s tim zubima, Majki.“

Ne volim kada mi ljudi diraju kosu. Osim možda devojke. I još me zove Majki, a Majki nisam već osam godina.

Ali najgore je bilo što je krenuo pravo na mamu pošto me je preuzeo njegov pomoćnik. Kada sam izašao u čekaonicu, on je govorio: „Zdravo, Džeraldin, uči vredno. Vidimo se u petak.“

Mama će na to: „Važi, Huarde, u osam sati.“ Potom se zakikota i zahvali na pomoći oko podsetnika.

Da, moj život je postao još gori. Mama sada ima ugovoren izlazak s mojim debelim zubarom.

Sreda, 8. septembar

Ispostavilo se da će i Džina izaći s nekim. Hoće li ovom srećnom nizu u mom životu ikada doći kraj?

Posle škole biciklom sam se odvezao do njene kuće. Kao i obično, Džina je predivno izgledala. I rodoljubivo. Nosila je majicu bez rukava s motivom američke zastave, koja se vezivala oko vrata i bila toliko tesna da su sve linije bile iskrivljene.

Stajao sam pred njenim vratima i nabrajao u sebi reči od dva slova koja koristim u skreblu, jer sam jedino tako mogao da smirim Reksa u donjem delu svoje trenerke.

Nije prestajala da priča o tom tipu koji ju je danas za vreme ručka pozvao da izađu. Džini je već prve nedelje srednje škole smesta bilo dozvoljeno da sedne za sto s društvom iz prve lige. A otkad se Brajan odselio, ja nemam s kim da sedim. Bedak.

„Ima šesnaest godina“, reče ona dok sam se ja prisećao reči *pa, po i pi*. „I ima svoja kola.“ Potom onako ljupko napući usne i reče: „Zašto bih ga ja zanimala?“

„Svidećeš mu se. Bila si veoma omiljena u osnovnoj i svi misle da si slatka“, rekoš na to. Ona se onda nasmeši i reče: „Stvarno to misliš?“ Hteo sam da budem iskren. Da joj kažem kako mislim da je najlepša devojka u svemiru i da ću umreti ako nastavi tako da se smeši. Umesto toga klimnuo sam glavom i upitao je da li je pročitala svu lektiru.

„Šta?“, ona će na to.

„Ma znaš, preporučili su te knjige u školskom priručniku. *Biser, Orkanski visovi, Čekajući Godoa*. Letos sam čitao jednu nedeljno.“

Nisam bio siguran kako je to na nju delovalo. Zurila je u mene otvorenih malenih lepih usta. Da je to nije zadivio Kape-tan Osećajni? Da nije pomislila kako Majkl Pomeranc spolja možda izgleda malčice kretenski, ali je važno ono unutra, a on je u tom smislu najmudrija, napronicljivija, najnačitanija, naprosto najosećajnija osoba koju je ikada sreća. Naročito za jednog muškarca. U heteroseksualnom smislu, naravno. I da jedva čeka da proveri kakva osećanja mu se bude u drugim delovima tela.

Međutim, kakve sam sreće, Džina je verovatno samo bila zapanjena činjenicom kolika sam štreberčina. Nisam mogao da obraćam pažnju na njena osećanja gledajući je u toj majici.

Sada, dok kucam ovaj dnevnik, mogu. Ponekad pomislim da smo Džina i ja prijatelji samo zato što smo to postali još u četvrtom razredu, kada su samo nas dvoje odabrali da idemo u odeljenje za nadarene. To je uglavnom značilo da nismo morali da radimo kontrolne iz pravopisa, nego smo gradili ogromne modele molekula i igrali mankalu dok je učiteljica zadužena za nas čitala tabloide.

Čekaj malo, nije to jedini razlog zbog kojeg sam drag Džini! Pa ja sam onaj s kojim može da igra skrebl, koji koristi četvorosložne reči i kome će se požaliti da je nezadovoljna časovima napredne algebre. Kad sam ja tu, može da se pravi pametna. Naravno, nema pojma da je ja sve vreme zamišljam голу.

I tako mi je ispričala da taj tip igra fudbal,* ide u treći razred i nadimak mu je Mačor. Mačor? Zašto ne Zver, ili Gromada, ili Ubi-ca? „I“, reče Džina, „ima izuzetno lepe sive oči i listove sa stvarno, stvarno velikim mišićima.“ To baš i nisam morao da znam.

Rekao sam joj da je ove godine naš fudbalski tim navodno veoma loš, čak lošiji nego prošle godine. Ali to ju je samo zadržalo na temi Mačora pa je pričala o tome kako ju je zamolio da dolazi i gleda njegove treninge, da je celog leta vežbao da bi ušao u prvi tim, i bla-bla-bla, na šta sam rekao da moram da krenem.

Neko kao ja nema šanse kod devojke kao što je ona. Ma da, ja da budem Džinin dečko iz snova – tršava kosa, kljunasti nos i tako to...

Četvrtak, 9. septembar

MOJI NAJVEĆI BLAMOVI

1. Ono što se danas desilo.
2. Kad sam povraćao u autobusu na putu u kamp Maunt Laguna.
3. Kad sam prve nedelje u petom razredu slučajno ušao u žensko kupatilo.
4. Kad su mi spale gaće nakon što sam skočio u bazen na žurki Erike Sang.
5. Kad sam plakao u učionici dan posle tatinog odlaska.
6. Kad mi je Amanda ušla u sobu dok sam dresirao Reksa.

Danas na naprednom engleskom gospođica Dor drobi o *Velikom Getsbiju*, o tome kako je to izuzetna romantična knjiga.

* Američki fudbal (*football*), sport sličniji ragbiju nego našem fudbalu (*soccer*). (Prim. prev.)

Zevam, zevam, zevam. Odjednom, gospođica Dor začuta, priđe Heder Kvas i zgrabi joj poruku iz ruke. Nakon što ju je pročitala, stušiti se niz prolaz između klupa i predade je meni. Džini se ote taj glasni uzdah i svi počеше da se smeju. Gospođica Dor se vrati do table i nastavi da drobi.

Džina je na vrhu papira devet puta napisala „Džina Harison“. Kao da će se udati za Mačora Harisona i potrebno joj je toliko vežbanja da se navikne na ime da mora da ga napiše devet puta na dan. Ispod toga je dopisala: „Heder, da li bi Majku P. (Žgolji) trebalo da kažem za šlic?“

Pogledao sam dole i video ga otkopčanog. Virile su mi gaće. I to jedne od onih slučajno obojenih u ružičasto tokom pranja prošlog meseca. Brzo sam pogledao u Džinu, koja se potpuno zablenua u mene. Međutim, okrenula se istog trena kad sam je pogledao. Tako hitro sam zakopčao šlic da je pravo čudo što Reks nije nastradao.

Koliko dugo mi je šlic bio otkopčan? Celog dana? Tokom ručka? Zašto mi niko nije rekao? Možda niko nije primetio. Pitam se ko jeste. Džina je jedna od njih. A zašto je ona uopšte gledala u moje međunožje? Možda je to zapravo dobar znak? Ali nazvala me je Žgoljom. Nadam se da nikada, ama baš nikada, neće ovo pomenuti. Mislim da jedno duže vreme neću biti u stanju s njom da pričam. Mada ionako ne pričamo često.

Petak, 10. septembar

Mama je otišla na onaj sastanak. Već je prekršila jedno od Amandinih Osnovnih pravila za izlazak. Izašla je s nekim ko je nije pitao bar nedelju dana unapred.

Prema rečima moje sestre, ako neko pozove devojkicu na sastanak manje od nedelju dana unapred, to je kao da joj je rekao da zna da ona nema ništa drugo da radi. Kada bi Džastin Tim-

berlejk pozvao Amandu da izađu za šest dana, ona bi ga verovatno odbila.

Meni sve to ne predstavlja neki problem, pošto ionako nisam nikada pozvao neku devojkicu da izađemo. A pretpostavljam da se ni Amanda time ne opterećuje, budući da je toliko lepa. Međutim, mama nije ni s kim izašla još od razvoda, pa bi možda morala da čeka još dve godine da je kojim slučajem odbila poziv.

Još jedno od Osnovnih pravila za izlazak jeste to da nikada ne smete dozvoliti momku da kasni više od petnaest minuta. Dva puta sam video kako je Amanda odbila da otvori vrata dečku koji je premašio petnaestominutno ograničenje. Ja sam siguran da nikada neću kasniti kada budem išao po devojkicu. Dobro, možda ću kasniti nekih pet minuta. Amanda kaže da je jadno stići tačno na vreme.

Doktor Kerman zakasnio je devetnaest minuta. Čak i pored losiona za brijanje, mirisao je na zubarsku ordinaciju. Kosa mu je bila toliko zalizana kao da je naglavačke upao u bure s uljem.

Video sam kako je tetka Marša pokazala mami podignute palčeve u znak odobravanja kada doktor Kerman nije gledao. Uopšte nije bila u pravu. Tetka Marša je zajedno s Džun došla da pomogne mami da se spremi za izlazak. Navodno. Mogu da se kladim da su samo htele da vide doktora Kermana.

Do sad sam već navikao da gledam kako se tetka Marša i Džun drže za ruke. Kada bi nevinost trebalo da izgubim sa starijom ženom, sasvim sigurno bih odabrao Džun. Mada je lezbijka. A opet, možda je biseksualka? Možda bi posle noći provedene sa mnom postala čista heteroseksualka? Sigurno.

Doktor Kerman nije dugo ostao. Mama me je uzalud naterala da usisam čitavu kuću. Jednostavno je rekao: „Zdravo svi ma. Jesi li spremna, Džeraldin? Izgledaš kao kraljica.“ Mama hitro pogleda u tetku Maršu kao da želi da je pita je li ta rečenica dobar ili loš znak. Nakon što su doslovno rasturile mamin orman, konačno su odabrale beli komplet koji se sastojao od pantalona i sakoa. Meni uopšte nije ličio na nešto što bi nosila

kraljica. Ni bilo koji član kraljevske porodice. Potom se Amanda onako lažno, široko osmehnu, kako već ume, pa doktor Kerman uze mamu za ruku i odoše. Bar mi nije opet dirao kosu.

Kada su izašli, Amanda i ja smo se pretvarali da nam se povraća. Onda su svi osim mene otišli nekuda. Marša i Džun su se uputile da pogledaju neki truli umetnički film. Amanda je, naravno, izašla s nekim tipom. Pojavio se pred vratima nalik na blizanca Barbikinog Kena, obučen u sako od tvida i košulju zakopčanu do grla. Kada je saznao da mama nije tu, skinuo se i ostao u majici sa znakom pivare *Kors* i farmerkama, pa rekao: „Žurka!“

Kada su otišli, vratio sam se onome što obično radim. Naizmenično sam gledao *MTV* i šou-programe. Podgrejao sam zamrznutu picu i na kraju je čitavu pojeo. Baš sam svinja.

Pitam se kada će se mama vratiti.

Subota, 11. septembar

Sada je 1 i 33 noću. Amanda se upravo vratila. *Pre mame*. Kada sam to kazao Amandi, ona glasno reče, kao da mama, gde god da je, može da je čuje: „Bravo, mama. Konačno i ti s nekim da spavaš.“

Spava? Nema šanse. Kakva gadost! Doduše, moguće je. Ali da bih sačuvao sopstveno duševno zdravlje, ne smem o tome da razmišljam.

Subota, 11. septembar

Sada je 2 i 14 i voleo bih da znam gde je mama. Šta ako ju je doktor Kerman kidnapovao? Mislim, šta tačno znamo o njemu? Samo to da je zubar. A to ga samo po sebi čini zlim.

Zaboravivši da isključi svetlo, Amanda je čvrsto zaspala ispružena na krevetu, pljuvačke osušene na bradi, stežući u rukama ljubavni roman *Zarobljenik moje želje*. Šteta što je niko u srednjoj školi ne poznaje kao ja. Prava je prikrivena štreberka.

Mogao bih da joj uzmem taj roman i iskradem se iz sobe. Ali previše je naporno probijati se kroz sve te opise maskenbala i svitanja samo da bi se došlo do delova s podrhtavanjem u slabinama i vrelim, pulsirajućim mesom.

Ima da sedim na onom glupavom kauču na cvetiće koji je mama kupila odmah posle razvoda, sve dok se ona ne vrati kući. Gledao sam nekoliko filmova istovremeno: zgodna riba s pištoljem sveti se za silovanje, zgodna riba u pripijenom zatvorskom odelu pokušava da odbije lezbijke, i zgodna riba koju proganja manijak polako gubi deo po deo odeće.

Mozak će mi se raspući od brige zbog mame, ali bar je Reks srećan. Pogotovo zbog scene u kojoj se suknja zgodne ribe zaglavila u vratima pa je morala da je pocepa da bi pobegla od manijaka.

Subota, 11. septembar

ŠTA JE MAMA DANAS REKLA TETKI MARŠI PREKO TELEFONA

1. Doktor Kerman zna da sluša.
2. Nisu uradili *ono*.
3. Nikada nije ni sanjala da će je sin tinejdžer čekati da se vrati kući petkom uveče.
4. Sav sam stidljiv i još tražim sebe.
5. U ponedeljak idu zajedno na ručak.

ŠTA BIH ŽELEO DA KAŽEM MAMI, MADA BI ONDA ZNALA DA SAM PRISLUŠKIVAO

1. Pretvara se da zna da sluša samo da biste uradili *ono*.

2. Hvala bogu što niste uradili *ono!*
3. Ni ja nisam nikada sanjao da ću čekati mamu da se vrati kući petkom uveče.
4. Šta uopšte znači to „pronalaženje sebe“?
5. Nemoj da ideš u ponedeljak s njim na ručak. Nemoj više nikada bilo kuda s njim da ideš.

Nedelja, 12. septembar

Tata je mene i Gospodaricu butine poveo u neki japansko-meksički restoran, nedavno otvoren u centru. Pitao sam ga da li bismo umesto nedeljnog izlaska u restoran jednog petka možda mogli da odemo na srednjoškolsku fudbalsku utakmicu. Odgovorio je: „Hajde da se držimo nedelje.“ Nije mi ni objasnio zašto. Da igram fudbal, verovatno bi svakog petka sedeo na tribinama obučen u boje škole i duvao u ogromnu trubu.

Usred večere, baš kada je tata štapićima zahvatio parče mesa pečenog na roštilju, reko: „Mama je celu noć provela s mojim zubarom.“ Hteo sam da ga zaprepastim. Međutim, ni meso nije ispustio iz štapića. Naprosto je odgovorio: „O, baš mi je drago zbog nje.“

To za njega nije ništa posebno, pretpostavljam. Uvek uživa s nekom fuficom. A Amanda kaže da je i tokom braka imao milion veza. Ne želi više ni da razgovara s njim. Najviše zato što je krivac za raspad braka bila pomoćnica Amandinog trenera gimnastike.

Kada bi se neke nedelje uveče pojavila Amanda, tata bi je pitao kuda želi da ide. Da sam omiljen poput nje, mogu da se kladim da bi i mene to ponekad zapitao. Možda bi bio sav ponosan na mene i govorio mi da izaberem restoran u koji želim da idem, i da ga podsetim da mi sledeće godine kupi automobil kako bih mogao njime da se vozim na sve te žurke na koje me

pozivaju, i da vodim svoju devojk Džinu na biftek i krompiriće. On bi, naravno, rekao *pomfrit*, ali to bih mu oprostio...

Ponedeljak, 13. septembar

Čoveče! Danas mi se obratila jedna devojk. Nije baš Džina, ali ipak. Ide u drugi razred!

To se desilo baš kad sam izlazio sa časa španskog. I ta devojk, Sidni Holand, upita me: „Jesi li razumeo šta je pričala gospođica Padilja? Shvatila samo samo polovinu.“ Na to reko: „To je onda dvaput više od mene.“

Kao da joj nije dovoljno što na času uopšte neće da koristi engleski, gospođica Padilja i španski govori kao voditelj aukcije na spidu. Polovinu vremena provodim sedeći sav smušen, nadajući se da nije upravo rekla da onaj ko je ne razume nikako neće moći da pređe u sledeći razred.

I tako smo Sidni Holand i ja u hodniku uporedili beleške sa časa. Pametna je i veoma prijatna. A ima i velike, okrugle grudi.

sreda, 15. septembar

Danas sam konačno stekao jednog prijatelja. Zove se Nejt Karnovski. Sedeo sam sâm u glupezariji kada se neki tip smestio do mene i počeo da čita *Čekajući Godoa*. Lektira, znači. Imao sam izbor da ceo ručak opet provedem zureći u poslužavnik, žaleći što Brajan nije tu, ili da pokušam da zapodenem razgovor.

Trebalo mi je tri minuta da smislim šta da kažem. Konačno reko: „Sviđa ti se knjiga?“ Nacerio mi se. Potom nastavih: